

naam ruik ik weer de bier- en wijnlucht die over de straten en in de huizen hangt, ik denk aan de duizende drankflesschen, vól in de buffetten der bars en leeg overal verspreid. Ik hoor weer het opgewonden gejoel der vermaak zoekende toeristen en zie weer vóór me de door drank verhitte gezichten van mannen en vrouwen: de heffe van de Amerikaansche maatschappij, die zich hier genotziek verdringt, brallend in sombere vreugde. Het Mexicaansche gouvernement versmaadt deze rijke bron van inkomsten niet. Terwijl allerlei moeilijkheden den vreemdelingen die in het binnenland willen reizen, in den weg worden gelegd, heeft ieder die niets anders wenscht dan zich aan drank te goed te doen en dus met een verblijf in het grensstadje tevreden is, vrijen toegang.

We haasten ons uit die weerzinwekkende omgeving en beginnen onze 75 (Engelsche) mijlen langen tocht, in zuidelijke richting langs de kust, naar Ensenada, ons einddoel. Onze auto reed in een voorzichtig tempo over den hobbeligen weg: rechts de zee, links de bergmuur die het Mexicaansche binnenland voor ons afsluit. We volgen de nu eens licht golvende, dan weer in scherpen zigzag zwenkende kustlijn, de wondere oevers van den Stillen Oceaan, waar achter een rand van bloemen en gewassen, veelkleurige klippen naar zee afdalen. Wij zien in de gloeiende middagzon héél de natuur als een strijd van felle tinten. Langzaam stuwt de oceaan zijn diepblauwe golven naar de kust, waar zij, hoog opspattend zich breken in een flonkering van schuim, om ten slotte als kleine beekjes en plassen te vervloeien tusschen de zwarte steenen van het strand. Rosse, goudgele, lichtgroene vlekken — tapijten van mossen of bloemen — stralen tegen glinsterend witte zandheuvels en rotsformaties in alle schakeringen van rood. De wazige, teerblauwe hemelboog houdt zee en kust omspannen en lost de kleuren op in zachte harmonie. Elk kreekje dat het zeewater vormt tusschen de steenen van het strand, is een sprookjestuin vol geheimzinnige gewassen. Daar ziet men schaaldiertjes genoegelijk rondkuieren, hun huisjes op den rug. Ze gaan op bezoek bij venijnige anemonen, onvriendelijke gastvrouwen, die ze beetpakken en haar groene kelken om ze dichttrekken. Wieren drijven er rond op hun wiegende dobbers. Allerlei kleurige vischjes schieten ijlings weg achter de bladeren van fantastische onderzeesche vegetaties; tusschen bruine mossen lichten blanke schelpen op.

Alleen de norsche cactusplanten onderbreken de kleurenpracht van bloemen en gesteente. Grimmig steken zij haar dorre stengels in de lucht, als wilden zij de vreugde om zich heen verstoren. Maar zelfs zij kunnen niet volharden in haar stuurschheid en weerstand bieden aan de verlokking van het blijde zonlicht: hier en daar, beschaamd verborgen tusschen de stekels der knoestige stammen, gloeit hartstochtelijk haar roode bloem. Tallooze variaties van cactussen vindt men aan de Mexicaansche kust: